

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat

wekelijks foyerblaadje nr 21 2022

Zondag 22 mei

Vijfde zondag na Pasen

Epistel: H. Jacobus 1, 22 - 27

Evangelie: H. Johannes 16, 23 - 30

Feest van Ons Heer Hemelvaart – donderdag 26 mei

Dit feest is het sluitstuk van de 3-delige verlossingsakte van Jezus: Zijn kruisdood, Zijn Verrijzenis en Zijn Hemelvaart. Bij het afscheid van het aardse leven van Jezus treurt de Kerk niet. Integendeel! Nu is er uitbundige vreugde omdat het levenswerk van de Godmens volbracht is en aanvaard door Zijn Vader. Christus heeft voor ons alles gedaan, alles geleden, alles geofferd. Vandaag betreedt Hij met Zijn Godheid én met Zijn mensheid de hemel. Christus is verheven ten hemel om ons ook aan Zijn godheid deelachtig te maken. Hij, Jezus, is één van de onzen. Wij zijn met Hem en in Hem. Dat weten en geloven wij!

Uit : Homilie Pastoor Van der Voort

Tridentijnse ritus - 2de van 3 delen

Bij de meeste concilies, ook bij het Concilie van Trente, treffen we zowel doctrinaire (theologische) als disciplinaire verklaringen aan. Verscheidene consequenties vloeien voort uit de fundamentele theologische natuur van de H. Mis. Allereerst de “Canon Missae”. In de Romeinse liturgie is er altijd maar één canon geweest die vele eeuwen geleden door de Kerk werd geïntroduceerd. Het Concilie van Trente verklaarde uitdrukkelijk in hoofdstuk vier, dat deze canon vrij van alle dwaling is. Dat wil zeggen: deze canon bevat niets dat niet volkomen heilig, vroom en vol kinderlijke liefde is en bevat evenmin iets dat de gelovigen niet tot God verheft. De compositie van de woorden van deze canon is gebaseerd op de woorden van Jezus zelf, de apostolische traditie en de bepalingen van vrome en heilige pausen. Het concilie verklaart dat de menselijke natuur uiterlijke tekenen nodig heeft om de geest tot goddelijke dingen te kunnen verheffen. Om die reden heeft de Kerk zekere rituelen en tekenen ingesteld: stil of vocaal gebed, zegeningen, kaarsen, wierook, liturgische kleding enz.

Zeer veel van deze tekenen vinden hun oorsprong in apostolische voorschriften of in de apostolische traditie.

Door deze zichtbare tekenen van geloof en vroomheid wordt de aard, de natuur van het H. Offer onderstreept. Deze tekenen bevestigen en bemoedigen de gelovigen bij hun meditatie en beschouwingen over de goddelijke elementen die het H. Offer van de Mis bevat. De uiterlijke tekenen zijn er om te leiden tot vroomheid.

Er is ook een kapittel gewijd aan de taal die eigen en karakteristiek is voor de eredienst in de H. Mis. Het is bekend, dat in de cultus van alle godsdiensten een sacrale (heilige, gewijde) taal wordt gebruikt. In de Rooms Katholieke Kerk van de eerste drie eeuwen was dat het Grieks. Het Grieks was in die tijd de algemeen gebruikte spreektaal in de Latijnse wereld. Vanaf de vierde eeuw ontwikkelde het Latijn zich tot de gewone spreektaal in het Romeinse Rijk. Het Latijn bleef vele eeuwen lang de enige taal voor de eredienst in de Rooms Katholieke Kerk. Het is heel natuurlijk, dat het Latijn ook de taal was van de Romeinse ritus in zijn centrale akte van aanbidding: de H. Mis. Dit bleef zo, zelfs nadat het Latijn als levende taal was vervangen door de verscheidene Romaanse talen.

Palestina - Jerusalem - is de plaats van de verlossing door Jezus Christus. Rome is het centrum van de Kerk. Petrus is niet in Rome geboren. Hij kwam naar Rome. Waarom? Rome was toen het centrum van het Romeinse Rijk, wat betekende: het centrum van de wereld. Dat is de praktische achtergrond van de verspreiding van het geloof in het Romeinse Rijk: slechts een menselijk gegeven, een historisch iets. Maar het bevindt zich duidelijk binnen de grenzen van de Goddelijke Voorzienigheid. Een overeenkomstig proces kan zelfs bij andere godsdiensten worden gezien. Voor moslims is het oud-Arabisch een dode taal, maar toch blijft het de taal van hun liturgie, van hun cultus. Voor hindoes is dat het Sanskrit. Vanwege de noodzakelijke connectie met het bovennatuurlijke vereist de eredienst een eigen, bijzondere, religieuze taal. Dat mag geen "vulgaire" taal zijn. De concilievaders van Trente wisten donders goed dat de meeste gelovigen die de H. Mis bijwoonden geen Latijn verstonden en ook niet in staat waren tot het lezen van vertalingen. Het waren over het algemeen analfabeten. De concilievaders wisten ook heel goed dat de H. Mis een flink stuk onderricht voor de gelovigen bevat. Niettemin waren zij het totaal niet

eens met de protestantse visie, dat het noodzakelijk was de H. Mis uitsluitend in de volkstaal te celebreren. Om te voorzien in onderricht voor de gelovigen verordende het concilie dat het oude gebruik, goedgekeurd door de Heilige Rooms Katholieke Kerk, Moeder en Lerares van alle kerken overal moest worden gehandhaafd en dat uiterste zorg moest worden gedragen bij het verklaren van het centrale mysterie van de H. Mis. De redenen voor deze bezorgdheid liggen allereerst in de eerbied die verschuldigd is aan het mysterie van de H. Mis. Het decreet, dat zegt wat in acht moet worden genomen en wat vermeden moet worden bij het opdragen van de H. Mis, verklaart: “Oneerbiedigheid kan niet los worden gezien van goddeloosheid”.

Oneerbiedigheid houdt altijd goddeloosheid in. Daar komt nog bij, dat het concilie de ideeën die in de H. Mis werden uitgedrukt veilig wenste te stellen. En de precisie van de Latijnse taal beschermt en behoedt de inhoud tegen misvattingen en potentiële dwalingen die gebaseerd zijn op taalkundige onnauwkeurigheden.

Om deze reden heeft de Kerk de sacrale taal altijd verdedigd. Zelfs paus Pius XI verklaarde nog nadrukkelijk dat deze taal ‘non vulgaris’ (niet alledaags) moest zijn. Om dezelfde redenen stelde het concilie dat een gedeelte van de Canon en de consecratiewoorden in stilte worden gezegd. Want zelfs stilte heeft een theologische achtergrond!

In iedere ritus die het mysterie van het heilig Offer begrijpt en uitdrukt is het absoluut een mysterie. Dus iedere ritus die het mysterie erkent, probeert aan het mysterie uitdrukking te geven. De oosterse riten hebben een wand tussen priester en gelovigen. Het mysterie is veilig. Wij kennen de afscheiding van gelovigen en priester niet meer; maar de uitdrukking van het mysterie bestaat uit de in stilte gebeden woorden. Als je die hardop gaat uitspreken, vulgariseer je de inhoud. Als je de stilte bewaart, blijft het in het mysterie verborgen. Daarom was de hele Traditie voor *‘het in stilte bidden van de Canon’*. Dat is ook de theologische reden. Niets is geschikter om de aanbedende mens naar een dieper begrip van het mysterie te leiden dan het leven en het voorbeeld van de bedienaren van de eredienst. Deze bedienaren moeten hun leven en hun gedrag uitdrukking komen in hun kleding, in hun gedrag en in hun manier van spreken. In al deze dingen moeten zij waardig zijn.

De Traditionele Latijnse Mis -TLM- is het product van een eeuwenlange traditie. De H. Mis werd langzaam en progressief opgebouwd, element na element, en dat sinds de 6de eeuw. Men spreekt ook veelal van de 'tridentijnse Mis', verwijzend naar het Concilie van Trente in de 16de eeuw, al werd deze Mis al lang voor het concilie gevierd. De verdienste van Paus Pius V is dat hij voor de bestaande Mis een missaal heeft opgesteld met een vaste lijst van lezingen en een kalender. Dit missaal wordt tot op heden gebruikt
(wordt vervolgd)

Toespraak van Alfons kardinaal Stickler, (1910-2007) te New York -mei 1997

Huize Marthe Robin vzw Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat

T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be

W: www.foyermartherobin.net info@huizemartherobin.net
www.huizemartherobin.net www.facebook.com/huizemartherobin